

Verdwenen dorpen Orisant, Soecke en Vliete

Kijkpunt 1 Monument Verdrongen dorpen

Je ziet hem al van verre staan: de ruim 7 meter hoge stalen toren op de Oosterscheldedijk. Dit indrukwekkende monument herinnert aan de Zeeuwse dorpen die tussen het jaar 900 en 1700 in de golven zijn verdwenen. De vorm van het monument verwijst naar de kerktorens van de verdrongen dorpen. Vaak stak na een overstroming alleen de spits van de toren nog boven het water uit. Driemaal per dag, om 11.34, 14.04 en 15.30 uur, klinkt er een geluidscompositie uit de trechters. Het geluid van aanzwellende storm, opkomend water en kloggelui neemt je mee naar de watersneden in de jaren 1134, 1404 en 1530. Op de traptreden van het monument naar het water staan de namen van 117 verdrongen dorpen.

Kijkpunt 2 Orisant

Ten noorden van Noord-Beveland lag rond het jaar 1300 in de Oosterschelde een zandplaat met de naam Worighesant (Orisant). In de loop der eeuwen werd de zandplaat door afgezet slib steeds hoger en droger en lieten herders er hun schapen grazen. Na de inpoldering van Noord-Beveland gaven Filips-Willem en Maria van Nassau in 1602 opdracht om ook dit drooggevallen stukje land te bedijken en geschikt te maken voor landbouw. Met de opbrengst van het boerenland zouden de kosten van het inpolderingsproject kunnen worden vergoed. Met man en macht werd geprobeerd een bestaan op te bouwen. Er werd zelfs een dorpje gebouwd waar een schout en enkele tientallen mensen woonden. De inpoldering was helaas geen succes. Tegenslag op tegenslag volgden elkaar op. De pest brak uit en de dijken braken of stortten in door ondermijning. Steeds opnieuw moesten er landinwaarts nieuwe dijken worden aangelegd. Het was vechten tegen de bierkaai. Kostbare landbouwgrond ging verloren en brachten niets meer op. Hongersnood volgde. Uiteindelijk gaven de hardwerkende pioniers de moed op en vluchtten weg. In 1639 werd Orisant definitief verlaten en teruggegeven aan de zee.

Kijkpunt 3 Soecke

In natuurgebied de Wanteskuup ligt een merkwaardig eiland. Aan elkaar gekoppelde pvc buizen, bedekt met worteldoek en tonnen schelpen, vormen een broedplaats voor talrijke vogels. Het eiland beschermt niet alleen de vogels, maar ook de daaronder gelegen resten van het in 1530 verdrongen dorp Soecke, Hoeke of 's-Gravenhoeke. Bij het indijken van ondergelopen land werden in 1866 bouwresten en skeletten aangetroffen. Later kwamen door de werking van het water resten van een kerkhof en fundamenten van een kapel of misschien wel van een kasteel naar boven. In de toekomst zal meer archeologisch onderzoek plaatsvinden. Tot die tijd houden vogels de wacht.

Kijkpunt 4 Vliete

Boerderij Keihoogte dankt zijn naam aan de vele bakstenen en kloostermoppen die hier in 1959 bij grondwerkzaamheden werden gevonden. Later kwamen in de directe omgeving ook middeleeuws aardewerk en botresten tevoorschijn. Tot halverwege de 14^e eeuw lag hier het dorp Vliete. Er stond een kapel gewijd aan St. Catharina. De bewoners leefden van de haringvisserij. In 1352 brak de dijk door en is het plaatsje overspoeld.

